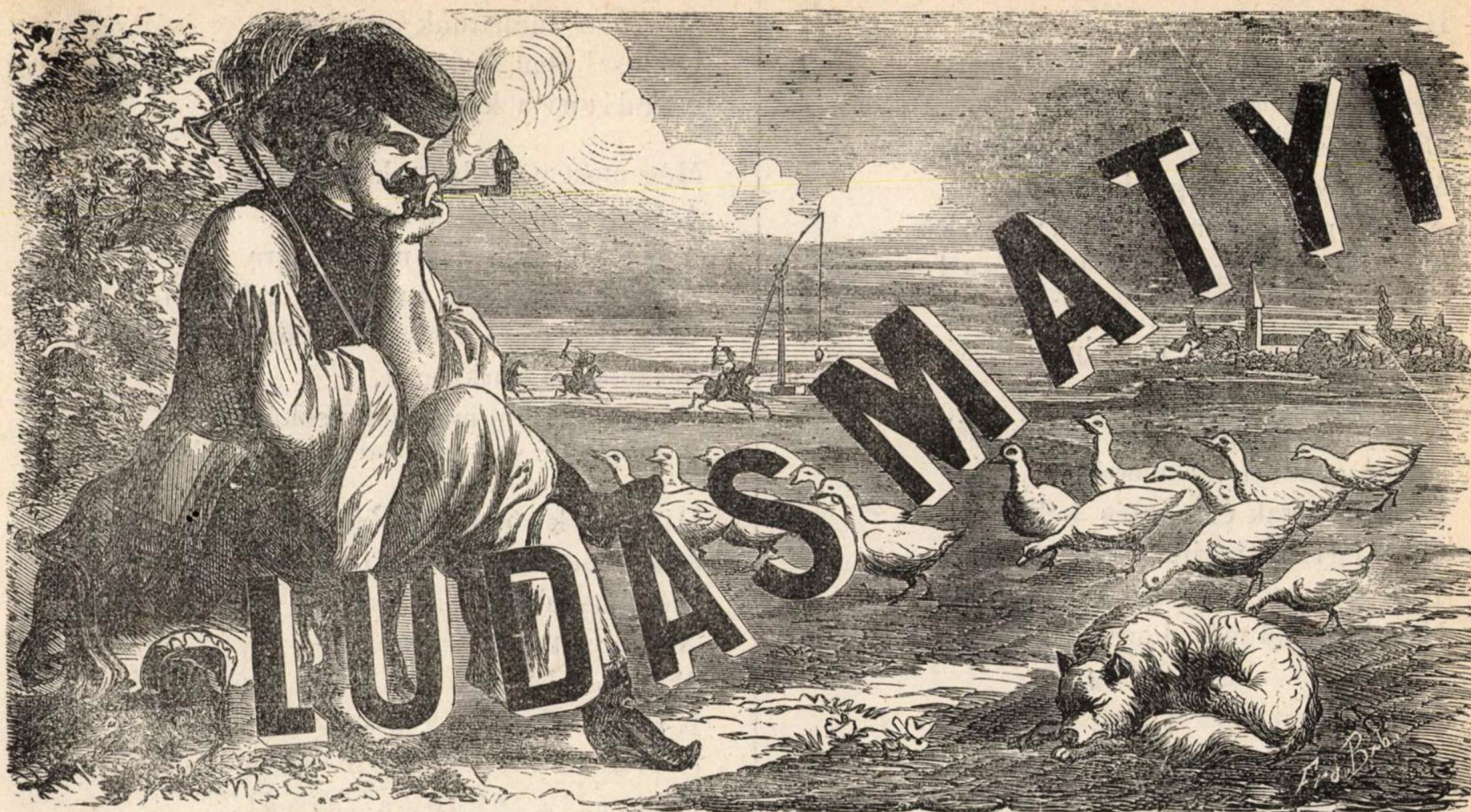


V. ÉVFOLYAM. Megjelenik MINDEN VASÁRNAP Ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a *kiadó-hivatalba* Városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, február 5. 1871. 6. szám.

GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendö mindenféle kézirat, mely LUDAS MATYI-nak van szánva

PROFÉTZIA!

Már minthogy mai korunkban
— Nagyszerü kormányunk alatt —
— Elsőtöl le az utolsóig —
Mindig csak az a feladat:
Mindenki szépen hizelegve
Nyujtsa bárkinek a markát,
Rúgás, ütés, vagy leköpésre
Csóválja szépen a farkát!

Már mivelhogy mai korunkban
— Nagyszerü kormányunk alatt
Elsőtől le az utolsóig —
Mindig csak csak ez a feladat;
Nem igen nagyon nehéz dolog
Egy-egy kicsit prófétálni,
Próbáljuk meg… sokszor sikerült.
Tán most is fog succedálni!

Primo: a Gesammtreich ugy van mint
Némely mágnás méltósága!
Abból él a mit jövődelmez
Felhalmozott adóssága, —
Könnyü azt megprófétálni:
— Légy bár jobb — vagy baloldali,
Hogyhanincs pénz, ujabb kölcsönt köt
Nagy vitézül Kerge Pali!

Ez ugyan épen nem nagy virtus,
Hanem már nálunk igy szokták,
Miót a lelkiismeretet
Végkép a pad alá dobták!
Hanem: most, most! most mondok nagyot!!!
— S hiszem is hogy ekképen lesz, —
Azt, hogy a sok málé mamelukk
Nem sokára mind burkus lesz!!!

„Ugyan-ugyan te vén Nagy Bőgős!
Hogy mondhatsz már ilyen vadat?.
Nem hiszem, hogy volna kezedben
Erről csak legkisebb adat!“
Ejh! dehogy nincs, több van mint kéne
Majd meglátod, hogy igaz lesz,
A sok ménkü málé mamelukk
Egytől-egyig mind burkus lesz!!!

„Ugyan ne mond! hisz, hogy dicsérik
Francziák hős kitartását..
Reform, Napló, ugy kiczifrázzák
Ádám apánk látta mássát!“
Lári-fári, csak egy intés kell
Csak egy hunyoritás onnét....
No! csak ne vágj hitetlen képet,
Ugy is tudod már, hogy: honnét!

Mert az eszélyes politika
Az, és ugy hozza az illem:
— Hogy mert Osztrák-magyarországhoz
Olyan szives Olle-Wüllem,
Követet küld, Beusttal cziczázik
Ily szives még sohasem vót —
Illő nekünk is viszonozni
Ezt a határtalan nagy jót!!!

„De hát a nemzeti önérzet
Igy lealjasitná magát?“
Ne ugrálj öcsém! Deák tyatya
Rég kitekerte a nyakát!
Olvasd el csak: Verebesivel
Ismét hogyan vetekedett..
Hogy mentül jobban legyalázzák,
A kért magyar hadsereget!

Ugyan mit vársz? még az ifjuság
Is olyan, hogy égre kiált!
„Gott erhalte“ nótán fogadja
Báljában a magyar királyt!
Lesz belőlük titkár, tanácsos,
Fogalmazó s egyébb bármi...
Csak az nem lesz, a mi kellene
Becsületes jó hazafi!

Ezt látva, hogy ne prófétálnám:
Mind burkus lesz nemsokára,
Mert jól tudja ám mindegyik..
Hogy mindennek meg van ára!

Még most csak kezdik, súgnak-búgnak
Még nem tudhatunk egyebet,
De hisz! nem is szokás egyszerre
Forditni a köpönyeget!!!

Még most nagy betükkel szedeti
A francziák diadalát..
A Napló is, — de nem sokára
Fujja a „Wacht am Rhein“ dalát.
És a Reform, mely hadat izent
Hasábjain a burkusnak,
Úgy megbókol majd nem sokára
A szép császári kantusnak!

Bismark most igen barátságos,
Jószivü az Olle-Wüllem,
Menjünk eléjük, ezt tanitja
Az etiquette és az illem. —
Mindenki szépen hizelegve
Nyujtsa eléjük a markát,
S finom udvaronc hizelgéssel
Csóválja szépen a farkát!!!

Nagy Bőgős.

Nyilt levél a másvilágról

a jogászbáli bizottsághoz.

Édes öcséim! azt irtátok abba a gyönyörüséges Besti Naplóba, hogy mivel nincs magyar hymnus mely a királyra vonatkoznék, azért huzattátok a „Gott erhaltét“, legyen nektek a ti hitetek szerént, hanem én ugy emlékszem, irtam ilyen formát a Fóti dalban:

„A legelső magyar ember a király!
Érte minden honfi karja készen áll,
Lelje népe boldogságán örömét,
Hir, szerencse koszoruzza szent fejét!“

Ha a ti dalárdátok zene szó mellett ezt eldanolta volna ö felségének, bizonyára jobban örült volna férfias érzelmetek nyilvánulásának, tapasztalván a régi költő mondásának igazságát:

„Szép lenni királynak
Hát magyar királynak?!
Kit királynak termett
Jobbágyok szolgálnak.“

mint igy stb. stb. — nagyot nőjjetek szép öcséim.

Vörösmarty Mihály.

Jeles hazafiak életirata.

III.

Páter Jeremiás botszegi pléh-bános.

Születése és gyermekkora fölött homály borong, s csak akkor lepte meg létezésével a világot, midőn magát ideiglenes és elpusztithatlan plébánossá neveztette ki Botszeg-re.

Az eklézsia megnyugodni látszott az égiek végzésén s tisztességesen fogadta, — hajdani fekete szinéből sárgás zöldbe átváltozott reverendájában — a megérkező pátert.

Ki is tett az öreg magáért, előrukkolván egy hatalmas beköszöntő predikáczioval. Tüzzel és rajongva beszélt a szeretet s adakozásról: mig a hallgatók közül az utolsó is el nem párolgott. S ekkor, — „megfogyva bár de törve nem" birka türelemmel zárta be a templomajtót, reménylvén a dolgok kedvezőbb fordulását; hanem e helyett beütött a mennykő: egy — elkeseritő vád alakjában. Minthogy az egyház minden áron leakarta rázni nyakáról a pátert, ez okból egy döntő vádat emelt, a minek következménye egy hivatalos bizottság kiküldetése lön. A vád az volt: hogy a szt. atyának fogai hiányzanak s igy nem képes formaszerüleg szónokolni. A bizottság megérkezett, hanem majd hanyatt vágta magát ámulatában, midőn a hiányzó fogak helyett, a páter szájában tündöklő fehér fogakat talált. A páter fényesen meghazudtolta a vádat: álfogakat hozatván Pestről — titokban; s igy rendes pléh-bánossá lön örökre, — megváltoztathatlanul.

Hanem azért a pásztor és nyáj között rettenetes hadakozások folytak néha-néha! Például ha, — mi nem mindennap fordult elő — disznótor, s más ilynemü szertartásokról r ó k a v a d á s z a t i k i r á n d u l á s o k a t tett: már másnap szemébe is nevettek.

Ily körülmények közt aztán — nem csoda — ha a páter szellemének alig pislogó mécsét, véka alá rejté.

Pedig egészben véve áldott egy jó ember, mi kor alszik s kiváló hajlamot érez magában a tökmagevésre. Ezt eszik ő reggel-este, s ennek táperejéről a hivek előtt is v e l ő s szónoklatokat tart. A tökmagevés iránti eme hajlama leverhetlen bizonyitéka a nemzetgazdászatbani jártasságának.

Van néki még egy szenvedélyes üzelme, országossá tétele czéljából ép most dolgozik egy emlékiraton, s mi — reményhetőlög — a miniszteriumoknál is nagy megütközést fog eszközölni. Nincs szerencsém még most e nagyszerüséget egész terjedelmében előadni. Nincs pedig azért, mivel a titoktartás Jeremiásunknak egyik igen szép oldala.

Botszeg lakosai minden holdtölte Péntek hajnalán látják — persze csak tisztességes távolból, a mint a pléh-bános, titokteljes szavakat mormogva, s hátamegett egy ókori kosárból buzaszemeket potyogtatva: átszellemült arczczal ballag a Vágh-Dunának; s utánna a megigézett patkányok hosszu serege. S ez annyival édekesebb még, — minthogy egyik lába rövidebb a másiknál s igy járása bájoló biczegésbe megy át; mi különben észjárásának sántaságát számitva: épen nem jöhet megrovás alá.

A Ludas Matyi kedves kötelességének tartotta páter Jerémiásról e rövid rajzot nyilvánosság elé hozni, mert ez által szolgálatot vélt tenni úgy ő neki magának, — mint az államnak.

A memorandum beterjesztésekor átadó és elfogadó tisztában lesznek egymással; s hiszem, hogy akkor Ludas Matyiról sem feledkezendnek meg, a kinek köszönheti majdan k ü l ö n ö s e n a szt. atya: hogy „p a t k á n y p u s z t i t ó" müvészete, országos elismerésben részesül.

Csacskaságok.

A berlini nőcskék igen meg vannak elégedve a francziák ellen intézett hadjárattal.

Meg ám, mert soha sem volt Berlinben annyi csinos franczia tiszt, mint jelenleg.

Felette kár, hogy Bismarknak csak három szál haja van. Kár biz a, mert nem ragadhatnak a szegény tönkre tett porosz özvegyek, az üstökébe.

Párisban a capitulatio előtt azon nemzet gazdászati kérdéssel foglalkoztak a lapok, hogy a macskának hagyják e meg enni elébb az egeret és ugy egyék meg a macskát, vagy a macskát egyék meg előbb és azután az egeret.

No ha Tót Vilmós csakugyan belügyminiszter lesz, akkor a belügyministeriumban nem lesz szükséges a légszeszvilágitás, mert Vilike által különben is iluminálva lesz.

Tamerlán hires tatár khánnak volt egy kedves udvari poetája, kit mindig magával hordozott.

Egy fürdés alkalmával tréfásan kérdé a poétától, „mennyire becsülsz te engem?

No 30 aspert csak megérsz.

De hiszen ez a kendő is megér annyit, a mivel épen törölközöm.

Azt is hozzászámitottam, válaszola a költő.

---

*

Egy kis recognoscirung bál utàn



vagy is: **hét sváb cgy nyul ellen.**



Fináncz: No Maricza! most rajta kaptalak, hát te akarod az állam jövedelmét csökkenteni ? ide csak azzal a szüz dohánnyal, téged pedig majd megszapultatlak a Pesther Lloydban.

Volt egyszer egy anyának, egy szelid, jámbor erkölcsü fia, — kit ugy hivtak hogy — Ambrus. Szerette volna az istenfélő, kegyes asszonyság, hogy ha az ő kedves magzatjából, valami tudós okos ember lett volna, — s azért mindent elkövetett, hogy fijából, ha mást nem, papot neveljen. Hanem a kis Ambrus bizony ideje korán megcsömörlött a tudományoktól. Az édes anyát, nagyon elbusította ez a körülmény. Ne hogy azonban mégis parlagon hagyja fija tehetségeit, — végre is egy vidéki városba oda adta őt, egy becsületes mester emberhez, — kalapos inasnak. A fiu neki is feküdt mesterségének, — dolgozott mulkálkodott, festette, és vasalta azokat a borzas kalapokat szorgalmatossan. Gazdája meg volt vele elégedve, — de maga a jámbor fiu is annyira eltelt érdemeivel hogy egyszer csak elragadtatva érdemeinek, lobogó tüzétől a következő levelet intézte édes annyához.

„Kedves anyám! Már az ötödik parancsolat is azt mondja, hogy tiszteljed a te atyádat és anyádat. Mig tehát én bennem a szív rezegni meg nem szünik, addig én kedves anyámnak mindig nagy tisztelője fogok maradni. Mert hiszen csak kedves anyám gondoskodásának köszönhetem azt, hogy belőlem érdemes fiut nevelt. Sir is örömömben a lelkem, midőn érzem, hogy minő szép, erkölcsös fiu vált én belőlem ezen a fényes pályán, holott meg lehet, ha pappá kellett volna lennem, én sem lettem volna jobb a deákné vásznánál. De igy most nem adtam át magamat a buja és tudatlan életnek, sőt mindig az fényes és tündöklő jellemeket tartva magam előtt, oda törokszem e világi pályán, hogy egykoron, a mikoron a nemes céh által felszabadit tatom, polgártársaim előtt ugy tündökölhessek, és olyan fényes lehessek, mint Salamon király, az ő dicsőségében.“

A jámbor anya nagyon megilletődött azután fijának e kenetteljes soraira, s igen őrült annak,hogy nem papnak hanem kalaposnak nevelte.

Zsupot szállitott az egyszeri vilonyai ember a pápai hetivásárra. Nem messze a várostól csökönös lovai felmondták a szolgálatot, s egyszerre csak megálltak. A szegény ember hijába adtázott, hasztalan teremtettézett, lovait semmiképen se birta tovább inditani se tüled, se hozzád. Emberünk meg meg vakarta a füle tövét, mint a ki valami elmés gondolaton töri fejét, egyszer csak lekap kocsijáról két zsupot, s mindenik lova alá egy-egy csomót tevén azt meggyujtja. A mint a láng a lovak hasa alá csapott, a gebék egy ugrással tovább rántották a kocsit s azzal ujra megálltak, természetesen az égő zsup a kocsi alá kerülvén bele kapott a tüz a jármü aljába. Az atyafi furcsa jó kedvében hasztalan mondotta el a minden szentek litániáját, leégett a kocsi meg a zsup egy szálig. Mikor aztán a gebék érezték, hogy megszabadultak a tehertől, de meg talán meg is sokalták hátok megett a meleget, vad futásnak iramodtak, mit látván az atyafi megvakará ismét furfangos fejét s igy sohajta fel: „ne neked Peti! most se zsup, se szecska, se deres, se fakó.“

Belügyminiszteri rendelet

a vidéki pártlapok számára.

A Szegedi hiradó, Alföld stb. vidéki pártlapjainkban többször tapasztalván: miszerént az eléjük mért példányokat — Reform, Pesti Naplót — megelőzve, egyéni nézetüket elébb kimerik nyilatkoztatni mint a hivatalos utasitást megkapnák, miként ez a jogász báli Gott erhalte kárhoztatásából is nyilván kitünik: ezennel véglegesen meghagyattatik és megparancsoltattatik, hogy a hivatalos utasitás megkapása előtt meg se merjenek mukkanni, különben karót ütünk a s...ükbe!

Nyusztkalpagossy
bélügyér.

Szabadkai életképek.*)

I. KÉP.

A közösügyes takarékosság.

A Schmerling-párt gazdasági széke, *munkabeosztás és költségkimélés* tekintetéből elhatározta, hogy Lénárd Máté polgármester *szekerei* Dulca-Mára *öreg béres* fölügylete alatt ezentúl *ötös fogatban* járjanak. — Igy már csakugyan könnyü lesz nemcsak a száraz *„fatuskó rakományt“*, hanem az *élő tuskókat* is elszállitani az *öreg béres* által *„kiczövekelt* (még szebben mondva: *kipöczkölt (?)) térségen“ belül eső „vadonba.“*

Anonymus notarius de nomine *Vincentius „jegyzeteiből.“*

*) Ezen képek számára szivesen szolgálunk rámával. Szerk.

Farsangi szent történet.

Édes lantom — pardon: d u d á m!
Nosza! most tégy ki magadért.
Egy „M i l e t i c s a r a n y“-at kapsz
Minden egyes szép szavadért.

Hejh, mert mostan a r a n y t o l l a m (?)
A tintába azért mártom:
Hogy meg legyen énekelve
Erdélyhonban C s i k-S z t.-M á r t o n:

I.

Vala épen vizkeresztnek napja,
Kapta magát Csik.-Szt.-Márton papja:
Kántort hivat és egynehány
Segédet,
Segédet.
— Szent Habakuk! ugyan ugyan mi végett?!

A száján ki ilyen szókat ereszt:
„Kántor uram! ma vagyon v i z k e r e s z t
Hó!.. menjünk!.. szedjük fel a
Sátorfát
Sátorfát.
... Jó lesz biz az, ha kapunk e g y
P á r s o n k á t.“

Járnak-kelnek a faluban szerte,
C s ó k z á p o r hull a s z e n t e l t k e r e s z t r e,
S mindenkinek köt valamit
S z i v é r e,
Lelkére,
Csik-Szt-Márton hires okos
Lelkésze.

K i n á l g a t j á k szokás szerint a szent
Társaságot mindenütt, hová ment,
S utóvégre gyönyörüen
B e c s i p e t t,
B e c s i p e t t
... Óriás volt széles kedvük, s nem
Egy csipet.

II.

Csik-Szt.-Márton falujában
Béköszönt az alkony.
A piaczon ide s tova
Szaladgál egy asszony.
Elhat jajja mindenüvé,
S gyül a népség mind együvé.
... Rémülés az arczon.

„„Mi baj, mi baj?!“ “ „Jaj, csakhamar!
Gyorsan az istenért!
... Már azóta vége ... soha
Ember ilyet nem ért.
Jaj, jaj!.. hamar!.. a paplakra,
Rohanjatok rá a papra,
S kössétek meg kezét!“

F e l l o v a l v a rohan a nép
A paplakra s mit lát?
Tisztelendő ur kezében,
Egy nagy bolond púskát.
S „no te kántor, a ki mondta!
Ha nem kell e tojás, sonka:
Kapsz most egy jó — fricskát!“

„„Már ez nem megy! — zúdul a nép —
Mi baja se légyen!..“ “
„Ki itt legény a csárdában!“
— Szól a pap dühében. —
Botot ragad ... és ... borzasztó!..
Üti-veri nyáját a szó
Szoros értelmében.

Látva a nép, szegény, ezt a
Nagyon k o m o l y t r é f á t.
„Szentatyus! — mond — ne apritts fel,
'Sz nem vagyunk mi répák.“ “
Ketten hárman jól m e g c s i p t é k,
S a barcztérről ugy elvitték
Mint egy üres — vékát.

III.

Az emlitett szent társaság
Hogy bejárta Csik-Szt.-Mártont:
T e l t t a r i s z n y á n osztozkodni
Elhivta a pap a kántort.

De az osztály nem mehetett
Igazságos módon végbe.
A fent leirt jelenetből
Tudjuk, hogy mi lett a vége

Még csak ennyit: mikor a pap
Erős kezek közé került:
A megmentett kántor, szegény,
Sonkáival haza — r e p ü l t.

A r a n y t o l l a m a tintába
Immár többé nem is mártom.
Isten veled pap és kántor!
Isten veled Csik.-Szt-Márton!

DISKURSZUS
Iczig szomszéd és Mihály gazda között:



Iczig: Hallutha e Mihály gazda, mit thettek a pozsoni juristhák? azok ám a derék gyerekhek!

Mihály: Hogy hogy Iczig szomszéd?

Iczig: Hát csak ógy, hogy a pesthi jukászok „Gott erhalte“-jára ogyancsak derekasan megadthák a viszhangot.

Mihály: Ne mondja szomszéd! és ugyan mivel?

Iczig: Hát csakh azzal, hogy a pozsoni ifjuság báljáu azt hózatták el a czigánnyal: „Jaj de hónczot a nimeth.“

Mihály: Én meg hát azt mondom a pozsoni jogászságra, hogy sokáig éljenek.

Iczig: Hol is választhották meg a Polszky Ágosthont khüvetnek Mihály gazda?

Mihály: Hát azt biz szomszéd Füleken.

Iczig: És kik választhották meg?

Mihály: Hát azt bizony szomszéd a fülesek.

Nyilttér.

Alólirott tisztelettel értesiti a n. é. gazdaközönséget, ugyszinte a kertészet és gyümölcsészet kedvellőket, miszerint a **„Magyar gyakorlati kertészeti társulat mag és csemete árjegyzékét“** — melyben mindenféle *takarmány és vetemény magvak, gyümölcs és diszfák*, valamint az *általános befásitásra legkedvezőbb ültetmények* a legnagyobb választékban *és igen jutányos áron* feltalálhatók — azt az igénybe vevők kivánatára azonnal egész készséggel megküldendem.

Legczélszerübb és gazdaságosabb ebbeli kivánatukat egyszerüen levelezési lapon kijelenteni.

Marc Ferencz
mag és növénykereskedő.

☞ *Raktár Pesten, kigyó utcza 6 ik szám alatt.*

Felelős szerkesztő és kiadó laptulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY.

Pest, 1871. Nyomatott Fülöp György könyvnyomdájában. (Uri-utca 6. sz.)